

TÖRNSTRÖM
EvaMarie

På fel sida
om solen

PÅ FEL SIDA OM SOLEN

EvaMarie Törnström

Mosebacke Ord i Utveckling

Mosebacke Ord i Utveckling
www.mosebackeord.se
evamarie.tornstrom@mosebackeord.se

ISBN: 978-91-6396-647-7

© EvaMarie Törnström 2018

Omslag och omslagsfoto: EvaMarie Törnström
Tryck: Holmbergs, Malmö, 2018

PROLOG

”Är det här den dag då jag ska dö?” tänkte Tigerlilja med pannan pressad mot marken och hårt stängda ögon. Hon svalde fast hon inte hade någon saliv i munnen. Det gjorde ont att andas.

Hon hade genom alla år lärt sig att inte förvänta sig så mycket av livet, men hon hade inte förväntat sig att det skulle vara så kort och att det skulle sluta på just så här. Hon drog in benen under sig, kröp ihop ännu mer och väntade på att allt skulle bli svart glömska. Om det nu blir svart när man dör. Man kanske känner väldigt mycket, alla sinnen kanske finns kvar men man kan inte röra sig. Eller så svävar man uppåt och liksom ser sig själv och allt omkring uppifrån.

Som om det på något sätt skulle kunna hjälpa henne rullade hon ihop sig och gjorde sig så liten som möjligt, tryckte sig så tätt mot marken som det bara gick. I det fuktiga gräset fanns små och vassa stenar. De skavde mot pannan och hon drog in den mättade doften av nedtrampade

ormbunkar och gräs varje gång hon drog ett andetag, fullständigt medveten om att varje gång hon fyllde lungorna kunde det vara det sista andetag hon någonsin tog.

Tigerlilja hade hört talas om att livet passerade revy när man var nära dödsögonblicket, och till hennes förvåning var det just vad hon upplevde. Tankeflödet som kom oväntat och grönskimrande både förvirrade och förflyttade henne. Hon mindes hur havet var lika isande kallt som det var ljusblått när hon fem år gammal badade i havet i Skagshamn tidigt på våren. Hon mindes sin pappas glittrande leende och varma famn och hur skägget stacks när han lät henne få upp värmen insvept i hans mjuka gröna frottéhandduk. Hur hon borrade in huvudet i hans tröja och drog in den trygga doften av piprök.

Hon mindes hur förvånad hon hade blivit när hon valdes till Lucia i skolan och hur kallt det var om huvudet när hon sakta skred fram på mittgången i aulan med levande ljus i håret. Lycka blandad med kyla som att vara ute och leka på vintern. Det var kallt för att hennes fröken lagt fuktiga handdukar under ljuskronan så att det inte skulle kunna ta eld i håret. Men handdukarna var inte riktigt rena, för när hon äntligen fick äran att gå Lucia fick hon göra det omvärvd av doften av ruttnande potatisskal.

Hon mindes det dova knackandet på dörren den dagen då två uniformerade poliser kom och bad att få tala i enrum med mamma.

Hur mamma mumlande hade jämrat sig ”Nej, han kan inte ha dött, hur ska det nu gå för mina barn!” och kramat både Tigerlilja och Dahlia så hårt mot sig att de skulle ha skriket om det inte var så att man absolut inte skrek när det satt poliser och tittade allvarligt på en.

Hon mindes högstadiets skidåkning med marschaller i backen och hur de tuffaste eleverna smög omkring med spritflaskor på kvällen utan att bjuda med henne. Och hur löjligt de hade uppfört sig när de druckit av alkoholen.

Hon mindes applåderna från folkmassorna som stod utmed Storgatan och hur det gnistrade av solkatter från öppna fönster utmed gatan när hon deltog i en sketch om ett sprucket ägg på ett lastbilsflak under Studentorkesterfestivalen.

Hon mindes hur det var att komma ut från jobbet på våren och få solen i ögonen samtidigt som hela Trädgårdstorget var fullt av vårsoligt leende människor och det sprakade av tulpaner i gult, rosa och orange i alla försäljningsstånden.

Och hon insåg med stor sorg att nu var allt över, nu var allt klart, hon skulle aldrig kunna ändra på något mer för hon skulle inte vara med någonstans längre. Det som blivit fel tidigare skulle för alltid vara fel även i framtiden. Det onda skulle vinna. Men det fanns något positivt i det hela; hon kanske skulle få möta pappa igen. Tigerlilja anade en doft av piptobak och piprök, som ett meddelande från en tid som för länge sedan var förbi. Ett lugn spred sig genom henne som en värme genom och hon fattade ett sista beslut.

Hon tänkte inte möta slutet i en fejt ihopkrupen ställning. Det skulle pappa inte ha gillat. Han hade alltid trott på henne och hon var övertygad om att han fortfarande trodde på henne. Han skulle vilja att hon stod modig och stolt över sig själv. Hon satte bägge händerna mot marken, tog ett djupt andetag och lyfte långsamt blicken samtidigt som hon pressade sig upp i sittande ställning. Lyfte blicken för att möta ödet öga mot öga.

KAPITEL 1

När Tigerlilja öppnade ögonen på morgonen och tittade på sprickorna i det vitmålade taket var hon säker på att just idag skulle bli en dag som hon alltid skulle minnas i framtiden, just för att precis allt som hände den här dagen skulle vara sådant som hon ville skulle hända. En dag då allt skulle vara möjligt.

Redan från det att fötterna nådde den blå-och-vit-randiga lilla trasmattan bredvid sängen var kroppen fylld med så mycket lycka och förväntan att det kliade i armar och ben och hon kände att hela världen var varm och vänlig. Till och med de små sparvarna verkade veta att något bra var på gång, för Tigerlilja hörde hur de tjattrade upprymt med varandra när de i små grupper vågade sig på att lämna de skyddande träden. När hon gick fram till fönstret och sträckte på sig för att kunna titta ut såg hon hur de hoppade fram i små orädda jämfotahopp över den stenlagda gången i trädgården, hur de då och då stannade för att nappa till sig ett litet småkryp eller ett frö, liksom i förbifarten.

Hela dagen var lugn och fin och mamma var snäll och pratade med lugn och glad röst. Bara det var lycka. Eftermiddagens vindar var fortfarande ljumma när de sakta gungade doftschersminens grenar så att skuggorna lekte över det nyklippta och doftande frodiga gräset. Den lätta brisen smekte de nyutslagna gula liljorna så att de nickade lojt och spred sin sövande och mättade doft, fylld av kryddor och glömda berättelser om länder långt, långt borta.

Tigerlilja drog med små fingrar genom sina krulliga svarta lockar för att få in den ljuvliga doften överallt, ända in i håret.

Hon andades in så djupt att klänningen stramade över magen, hon sträckte de mörkbruna armarna mot skyn och hon lät leendet som började ända inifrån ryggmärgen sprida sig över hela ansiktet innan hon tog sats och satte full barfotafart över gräsmattan, lät glädjen fortsätta bubbla ut i benen och fötterna och spridas ända ner i tårna.

Hon var så otroligt stolt över sin nya gula bomullsklänning med ett mönster med röda rutor, hon njöt av den soliga dagen och allra främst njöt hon av att det fortfarande var en dag då mamma inte var ett dugg arg. Mamma hade till och med småsjungande gått ut i köket med dess slitna, gröna skåpsluckor, tagit fram en flaska saft gjord på björnbär som de plockat ute på hedarna en regnig dag förra hösten. Stark och god saft var det också, inte något utspätt som bara gjorde munnen besviken, utan man kunde se att den här saften verkligen skulle bära med sig allt det söta, allt det syrliga och alla minnen av hur de hade rivit sig och stuckit sig på de vassa taggarna på buskarna den där dagen då det var så kallt och blött, men där de hade kämpat tillsammans för att samla ihop så många av de läckra bären som möjligt.

När mamma, under nästan ceremoniell tystnad och noggrannhet hade blandat till saften hade Tigerlilja stått bredvid, andäktig, vågade knappt prata eller röra sig för att inte störa den stora stunden. Med näsan över diskbänkens kant kunde hon följa hur vattnet, så kallt att det bildades droppar av kondens utanpå kranen, hade blandats med den koncentrerade och nästan sega mörkt röda saften. Vattnet och saften bildade virvlar, som av sagoväsen och okända varelser och snart hade det bildats imma även utanpå tillbringaren. Tigerlilja måste svälja, om och om igen, eftersom munnen redan gjorde sig beredd på att ta emot de ljuvliga smakerna.

Mamma strök tillbaka sitt långa, svarta hår och lade huvudet på sned innan hon leende och varsamt räckte ner den fyllda tillbringaren mot Tigerlilja. Deras blickar möttes och Tigerlilja förundrades som så många gånger förr över hur stora och hur mörkt bruna mammas ögon var, som bottenlösa brunnar och hon hoppades att hon skulle få lika vackra ögon när hon själv blev stor.

”Klarar du av att bära ut den här utan att tappa den?”

Tigerlilja nickade allvarligt och tog ett stadigt grepp om både handtag och framsida på den tunga glastillbringaren. Steg för steg bar hon den genom vardagsrummet, försiktigt nedför de tre trätrappstegen till den stenlagda altanen och vidare ut till den vita trädgårdsgruppen som stod mitt på gräsmattan.

Den färgglada bomullsduken i afrikanska mönster fladdrade upp just när Tigerlilja skulle ställa tillbringaren på bordet, men hon tog det lugnt, väntade tills brisen låtit duken falla ner på plats igen innan hon noga ställde ner den långt innanför kanten, allt utan att spilla en enda droppe. Hon tittade upp mot mamma för att få bekräftelse på att

hon gjort rätt och kände ännu en gång värmen sprida sig genom hela kroppen när mamma log mot henne. Det här var verkligen en bra dag.

Tigerlilja log tillbaka och njöt av samförståndet och av att känna sig trygg. Det var inte bara mammas ögon som var vackra, hennes leende var också vackert, särskilt när hon log så mycket att hon visade de jämna och kritvita tänderna i kontrast mot det mörkbruna, nästan svarta skinnet.

Glädjen fick det att pirra i hela kroppen och när Tigerlilja i nästan ett enda drag druckit upp sitt glas med ljuvlig saft kunde hon inte hålla sig stilla längre utan dansade runt på den mjuka gräsmattan medan mamma och hennes storasyster Dahlia satt kvar i trädgårdsgruppen och spelade vändåtta.

Tigerlilja tänkte på folkdansarna i de färgglada kläderna som de hade sett vid midsommarfirandet i parken nere i stan och gnlade för sig själv. Hon lät än det ena och än det andra benet pendla innan hon tog små hopp både framåt och bakåt. Hon kom ihåg hur de röda kjolarna hade svängt och hur de vita knätofsarna virvlat i takt med fiolmusiken.

Med välbehag sträckte hon ut armarna åt sidorna, snurrade runt varv på varv och kände hur solen värmdde direkt mot huden. Hon kisade uppåt, visste att hon inte fick titta direkt på solen för det kunde vara farligt. Man kunde bli blind, hade Dahlia sagt. Samtidigt var det underbart att känna värmen och att se hur ljust det blev när hon vände upp ansiktet även om hon hade stängt ögonlocken.

Så dämpades färgerna. Ett tjockt moln hade lagt sig framför solen och sugit upp det mesta av ljuset, samtidigt som vinden tog i. Tigerlilja stannade till och tittade sig för-tjust omkring även om det plötsligt blev kallare. Hon höll om sina överarmar med händerna och såg hur vinden satte

fart på allt, hur buskar och plantor i trädgården började röra på sig. Nu var det de som dansade och Tigerlilja som stod stilla.

Ett fniss bubblade upp från hennes mage och hon stoppade händerna i klänningens framfickor medan hon sakta snurrade runt för att inte missa något. Blicken stannade på den stora rabatten framför huset. I den fanns stora, tunga röda rosor mot mörkt gröna och glänsande blad som nu i vinden såg ut som en hel dansande orkester.

Den nya leken blev att försöka låta huvudet gunga i takt med de långskaftade rosornas rörelser. Tigerlilja lekte att hon var dirigent och sjöng Imse Vimse Spindel medan hon dirigerade rosorna med stora armrörelse. Hon fick öka takten för blommorna rörde sig så snabbt. Efter en liten stund kunde hon inte sjunga längre för fnisset nere i magen bubbade mer och mer tills det övergick i ett skratt av ren glädje.

Då upptäckte hon något. En liten skugga som rörde sig bland bladen nere till vänster. Tigerlilja slutade att dirigera för hon blev så nyfiken på vad det kunde vara. Hon lade sig försiktigt på mage och tittade in. Där darrade en liten rosa nos under två stora och busigt nyfikna ögon. Hon drog lycksaligt efter andan för nu såg hon att det var grannens lilla kattunge som på katters sätt gömde sig i grönskan. Hon visste att den hette Knatter. Den var så söt och så mjuk och hon ville så gärna ta upp den i famnen och klappa dess mjuka gråstrimmiga päls.

Hon sträckte båda fram händerna för att visa att hon ville krama den. Kanske skulle den börja spinna, hon älskade känslan av att hålla den lilla burrande kroppen mot sin bröstkorg, av att se hur den rullade ihop sig och bara myste allt mer ju mer hon klappade på dess rygg och huvud.

Men något fick den att rycka till och vända om. Istället för att komma ut försvann den längre in bland växterna. Tigerlilja ville helst krypa efter för att se vart den hade tagit vägen, om hon kunde locka fram den igen, men hon vågade inte. Om hon smutsade ner klänningen skulle mamma bli arg. Mycket arg.

Hon vände istället om och tog sig i den tilltagande vinden mot den vitmålade trädgårdsgruppen mitt på gräsmattan där mamma och storasyster Dahlia fortfarande var helt försjunkna i sitt kortspel. Nu måste de verkligen hålla i korten, annars skulle vinden ta dem. Dahlia drack sakta och med slutna ögon sin saft med sugrör ur ett högt glas. Mamma såg mycket koncentrerad ut, hon hade till och med fått små skrynlor runt ögonen när hon ansträngde sig för att ställa sin kaffekopp på spelkorten för att hålla dem på plats, men vinden välte koppen så spelkorten blåste iväg och snurrade runt upp i luften, mot Tigerlilja.

Äntligen fick hon en chans att göra mamma riktigt glad! Att få mamma att verkligen tycka om henne.

Tigerlilja hoppade upp högt i luften för att kunna fånga dem allihop. Kortet virvlade omkring och hon såg ibland de svarta och röda framsidorna och ibland de blåspräckliga baksidorna. Det blåste hårt men hon hade ändå full kontroll, hon visste att hon skulle klara det, hon var lika snabb som vinden.

Hon fick tag i det första kortet, hon fångade det andra och det tredje... och hon behövde bara göra ett litet språng till så skulle hon hinna fånga även det fjärde kortet innan det blåste iväg. Fingrarna snuddade vid det, men hon fick inte grepp om det, hon missade det och hela världen snurrade när hon föll handlöst ner i gräset. Huvudet slog i hårt. Det svartnade

för ögonen en kort stund, men hon höll fortfarande handen hårt knuten om de kort hon trots allt hade räddat.

”Men vad tar du dig till! Förstör du hela klänningen?”

Mamma Miriam reste sig så häftigt att stolen välte, hon rusade fram till Tigerlilja, tog tag i hennes högra arm och med ett enda grepp slt hon upp henne på fötter. Tigerlilja skrek av smärta när det kändes som om axeln skulle dras ur led. Miriam tryckte henne närmare sig så att Tigerlilja kände den unkna andedräkten, fylld av cigarettök. Hon såg mammas ansikte bli alldeles djuprött under det bruna skinnet, hon såg hur ögonen smalnade och djupnade ännu mer i färgen och hur skarpa streck som drog mungiporna neråt formades.

”Jag har ju sagt åt dig att vara rädd om de nya kläderna!”

Tigerlilja ville förklara att hon bara hade försökt fånga spelkortet, att hon hade försökt hjälpa till, att hon ville göra mamma glad, men när hon öppnade munnen tystade mamma henne.

”Jag är så trött på att höra dina tjugiga försök till bortförklaringar. Kan du inte bara sätta dig stilla bredvid din syster. Hon vet i alla fall hur man uppför sig.”

Tigerlilja tittade bort mot Dahlia som log med rosenbladsläppar runt sugröret och som med överlägsna ögon sände ett triumferande budskap: ”Tänk att jag alltid är så mycket bättre än vad du är.”

Ett svagt plingande avbröt den spända stämningen. Illningen av glädje for rakt genom kroppen och suddade ut allt det tråkiga med att ha ramlat och fått gräsfläckar på klänningen. Plingandet betydde att glassbilen närmade sig. Den kom förbi en gång i veckan och om mamma var på bra humör kunde systrarna få en slant att handla för. Farbrorn

som sålde glassarna verkade aldrig ha bråttom eller bli irriterad som många andra vuxna blev när man hade svårt att bestämma sig. Han bara log och väntade medan man valde mellan alla de härliga glassorterna. Och sedan räckte han över glassen högtidligt och långsamt. ”Smaklig måltid”, brukade han säga så man kände sig stor och vuxen.

Tigerliljas fötter började smådansa av sig själva. Allt det tråkiga med att ha fått skäll för att hon hade ramlat omkull var glömt. Hon kände redan den härliga smaken av glass mot tungan, hur det ilade lite i tänderna av kylan och hur hon slickade upp de små dropparna av smält glass som rann ner över handen.

”Sitt ner, unge! Jag sade ju åt dig att hålla dig stilla!”

”Men... men...!” Förväntan ilade fortfarande runt i kroppen. Då var det väldigt svårt att sitta ner och vara stilla. Det var som om hon inte riktigt bestämde själv.

”Sitt ner! Hur många gånger ska jag behöva säga till dig?” Miriam böjde sig fram och tryckte ner henne på stolen.

Nu hördes glassplinget igen. Glassbilen kom allt närmare. Tigerlilja vred huvudet så mycket hon kunde åt höger för att se bättre. Snart skulle den synas över backkrönet. Där var den! Den hade vitt tak och på taket fanns den guldglänsande klockan med sitt dinglande snöre. Tigerlilja såg hur glassgubben sträckte ut handen och drog i snöret så att klockan pinglade igen.

”Mamma, det är ju...”

”MEN VAD SA JAG!”

Nu var glassbilen framme vid trädgårdsgrinden. Nu måste de springa ner annars var det inte säkert att den skulle stanna. Tigerlilja hjärta klappade hårt, hon reste sig igen och tittade på mamma med så stora och bedjande ögon som möjligt, pekade ner mot vägen.

”Men ser du inte! Vi måste skynda oss! Annars stannar han inte! Mamma! Det är bråttom!”

Miriam stirrade kallt på Tigerlilja. ”Du är ju precis omöjlig.”

”Men mamma, mamma...”

”TYST och lugna ner dig! Sitt ner, har jag ju sagt,” väste Miriam.

Tigerlilja stirrade mot glassbilen, försökte få stopp på den med bara blicken. Hon hade längtat och väntat så länge. Hennes röst blev gäll:

”Mamma, vi måste...”

”Tyst för en gångs skull, ditt elände. Jag har sagt åt dig att sitta stilla och vara tyst och det enda du gör är att skrika och sprattla omkring.”

Mamman stirrade på Tigerlilja som nu höll tyst, men mungiporna började darra. Hon tittade återigen ut mot vägen, mot glassbilen som först saktat in men som nu satte fart igen. Det gjorde ont i halsen som om någon klämde om den och ögonen knep hårt ihop sig när tårarna fick dem att rinna över.

”Men vad är det med dig?” frågade Miriam. Tigerlilja svarade inte utan hulkade och gömde ansiktet i händerna. Miriam suckade, tände ytterligare en cigarett och drog snabba, intensiva bloss. Hon lät luften sila ljudligt mellan tänderna på inandning som hon brukade göra när hon var irriterad. På trädgårdsstolen hade Tigerlilja krupit ihop. Hennes kropp skakade. Miriam såg hur flickans ljusa sommarklänning blev ännu mer skrynklig och solkig av smuts, tårar och snor. Hon fimpade cigaretten i gräset, skakade på huvudet och reste sig upp.

”Jag vet inte vad jag ska ta mig till med dig. Du är ju helt hysterisk. Totalt okontaktbar. Som om du vore från fel sida

om solen.” Hon sträckte ut handen mot Dahlia: ”Du missade ju glassbilen idag eftersom din lillasyster började bråka just när den kom. Vill du följa med in och få några karameller istället?

Och så gick de båda iväg. Dahlias lilla hand i mammas stora hand. De småpratade på vägen in till huset och när mamma öppnade altandörren lät hon handen vänligt leka med barnets krulliga svarta hår, noga med att inte förstöra den välknutna röda rosetten. Ingen av dem vände sig om.

KAPITEL 2

Den här dagen hade en plan. Tigerlilja slöt ögonen och andades in, lät den tidiga sensommarmorgonens fågelkvitter följa med henne på vägen till jobbet här i Linköping som extra energi och inspiration. Dagen skulle bli fylld med både glädje och hårt arbete. För henne fanns det inga som helst motsättningar mellan detta. Att få möjlighet att jobba hårt med intressanta uppgifter var just vad hon både ville och förväntade sig av en bra arbetsplats. Hon hade väldigt svårt att förstå hur en del människor frivilligt kunde välja att stanna kvar på ett jobb där man inte behövde anstränga sig, där det inte fanns några utmaningar, där det inte fanns det där extra lilla spänningsmomentet om man skulle lyckas eller ej.

Hon gick med beslutsamma och taktfasta steg så att den bruna axelväskan av kraftigt skinn studsade mot höften där hon följde den grusade gångvägen i mitten på Vasavägens allé. Sinnena var extra skärpta och hon lade märke till allt, hon såg de gnistrande färgerna i de små prismorna

när solstrålarna mötte det fortfarande daggfyllda gräset, hon uppmärksammade inte bara färgen och strukturen på pälsen på hundarna på morgonpromenad utan också de trötta ögonen hos deras hussar och mattar.

Egentligen skulle hon vilja ta små danssteg då och då, hon skulle vilja prata med alla hon mötte, men hon insåg att de flesta inte skulle vara mottagliga för sådana uttryck av glädje. Särskilt inte så här dags på morgonen. De skulle tro att hon var full eller drogpåverkad, för här i Sverige pratar man helst inte med okända människor om man är vid sina sinnens fulla bruk.

Hon nöjde sig med att le strålände mot de fåtal som orkade titta uppåt så mycket att de mötte hennes blick och hon gladdes i sitt inre av varje litet leende till svar som hon lyckades locka fram. Kanske kunde hon hjälpa någon att få en bra start på dagen genom att dela med sig av sin glädje. Det kostade ju inget. Hon insåg hur hon var en del av något mycket större, av en genuin gemenskap människor emellan som var viktigare än vad de flesta som var med i den kunde förstå.

Innan hon gick över gatan stannade hon till, vände huvudet uppåt och andades sakta och lugnt ut medan hon genom de stora trädens kraftiga lövverk kunde skymta den löftesrika och blå himlen. Trots att de trafikerade gatorna låg alldeles intill var bruset från bilarna knappt märkbart.

Det var idag det skulle ske, det var nu hon äntligen skulle få uppskattning för alla de senaste två årens uppoffringar och slit på reklambyrån Ginger. Alla övertidstimmar, alla svåra beslut, allt ansvar hon tagit över efter andra som inte riktigt klarat sina uppgifter på egen hand. Alla sömnlösa nätter där tvivlen, förhoppningarna och de

kreativa idéerna galopperat runt i hennes hjärna och hon inte kunnat stänga av och få någon vila.

Det hade länge pratats om att någon av medarbetarna på byrån skulle bli befördrad och Tigerlilja visste inom sig att det var hennes tur den här gången. Efter det hon skulle kunna visa upp idag skulle hon inte bara erbjudas den tjänst som hon så länge strävat efter. Hon skulle också vara i position att kunna förhandla om nästa steg som var delägarskap i reklambyrån med stora möjligheter att påverka inte bara sin egen utan hela byråns framtid.

Hennes insats skulle bevisa hennes förmåga att både ha överblick och framgångsrikt hantera komplexa situationer. Den skulle samtidigt väga upp de enstaka missar hon gjort tidigare. Om det mot förmodan fanns någon som var tveksam kring om hon var kompetent nog för sitt jobb skulle denne nu verkligen få bevis på motsatsen. Tigerlilja visste att hon var bra på det hon gjorde och den här gången skulle hon inte låta andra ta åt sig äran av det som egentligen var hennes insatser. Den här gången skulle det verkligen framgå tydligt vem som hade gjort hela jobbet.

Jag är inte bara bra, tänkte Tigerlilja och strök med vänsterhanden över ögonbrynen för att skärpa blicken och driva bort lite av tröttheten samtidigt som hon tittade åt höger när hon skulle gå över övergångsstället in mot centrala staden. Jag är till och med mycket bra.

Medan hon passerade Stora Torget gick Tigerlilja inom sig igenom alla detaljer på sin kommande presentation. Hon hade alla fakta på plats och nu gav hon sig tid att fundera över tonfall, var hon skulle göra pauser, var hon skulle titta upp och när hon skulle le förtroendeingivande. Hon var så inne i sina tankar att hon plötsligt upptäckte

att hon var framme vid sitt skrivbord på jobbet utan ett enda minne av vad som hade hänt sedan hon passerat Filbyterstatyn. Tigerlilja log åt sig själv – snacka om att vara fokuserad!

Med en liten suck upptäckte hon att hon hade en svag men irriterande huvudvärk. Troligen berodde den på sömnbrist. Fast klockan bara var halv nio på förmiddagen hade hon redan tillbringat fyra timmar vid bordet i sitt lilla trånga kök i Vasastaden med att finslipa presentationen som hon skulle hålla för World Compass i eftermiddag på deras kontor i Mjärdevi Center. Hon lyfte sin klargula kaffekopp med Pippi Långstrump på och funderade på om hon verkligen ta en fjärde kopp så här på förmiddagen. Kanske skulle koffeinet få hennes händer att darra så att hon såg nervös ut vid presentationen? Äsch, det var ju flera timmar var tills dess, och drack hon inte mer kaffe skulle det med all säkerhet gå bra.

Hon reste sig från kontorsstolen och råkade stöta till art directorn Eriks skrivbord, men han var också så inne i sitt jobb att han inte verkade märka det. Det var lite av problemet med att arbeta i en liten lokal med öppet kontorslandskap. Det kunde bli lite väl tätt mellan borden. Men samtidigt fanns fördelen av att befinna sig mitt i city med närheten till alla restauranger och allt folkliv.

Tigerlilja tryckte på knappen för cappuccino. Kaffemaskinen blinkade blått medan den tog god tid på sig för att få fram den önskade drycken. Hon kände sig lite frusen eftersom hon gått upp så tidigt, så hon kupade händerna om koppen och lutade sig mot bänken medan hon tittade ut över Erik, Janna, Johanna och Gustaf som satt böjda över sina datorer och arbetade koncentrerat. Deras chef Malin

satt inne i sitt rum med öppen dörr och Tigerlilja kunde höra det svaga slamrandet när hon skrev i högt tempo på sitt tangentbord.

Inte för att de brukade prata så väldigt mycket med varandra under arbetsdagarna, men i dag verkade alla tystare än vanligt. Tigerlilja förstod att det handlade om hänsyn mot henne. De ville låta henne vara ifred med sina tankar och sina förberedelser inför det viktiga mötet i eftermiddag. Men Tigerlilja var inte orolig utan kände sig lugn och fokuserad.

Den här gången hade hon varit extremt noga med förberedelserna och den här gången skulle inget kunna gå fel. Hon var i stort sett klar med presentationen och hade gått igenom den flera gånger ur olika perspektiv. Fortfarande hade hon flera timmar kvar till mötet med kunden. Hon skulle hinna med den sista finslipningen så att upplevelsen för kunden blev precis enligt byrån Gingers mantra: Personligt, professionellt och perfekt.

Det fanns flera anledningar till att det här mötet var så extra viktigt, inte minst för Tigerlilja. Hon ville kompensera för det som hänt med en viktig kund för ett halvår sedan, tidigt i våras. Tigerlilja hade blivit tvungen att täcka upp för missar som Janna och Johanna hade ställt till med, men kunden som ansåg att förarbetet och därmed följande förslag till kampanj var undermåliga ville avbryta alla samarbeten med reklambyrån. Det var en stor och mycket viktig kund, och det var mycket nära att medarbetare hade behövt sägas upp på grund av arbetsbrist, och det var Tigerlilja såsom varande senast anställd som i sådana fall hade varit den som hade måst lämna. Dock hade deras VD Malin gripit in och med tuffa förhandlingar kombine-

rat med flera påkostade bjudmiddagar lyckats få kunden att ändra sig så att Tigerlilja kunde stanna kvar på byrån. Dock ställde kunden kravet att Tigerlilja i fortsättningen inte skulle vara inkopplad på projekten överhuvudtaget. Tigerlilja misstänkte att det egentligen handlade om dold rasism – kunden gillade helt enkelt inte att projektledaren var en svart kvinna.

Som svart person var hon van att kämpa i motvind och uppförsbacke även om hon var både född och uppvuxen i Sverige. Det var stor skillnad mot när hon var liten – då stannade folk ofta och blev helt bedårade av henne och hennes syster Dahlia med deras stora, mörka ögon, deras ljust chokladbruna hy och svarta, krulliga hår. Och de tyckte så synd om de små flickorna som redan förlorat sin svenska pappa och ömkade deras mamma Miriam som kommit till ett främmande land och sedan plötsligt blivit änka där.

Miriam hade ofta satt upp Tigerliljas och Dahlias hår i bollar på huvudet så de såg ut som små versioner av Mimmi Pigg, det var något som folk alltid tyckte var så sött och gav ännu fler beundrande kommentarer och klappar på kinderna.

Inte för att hon längtade tillbaka till tiden när folk utan att fråga klappade henne på huvudet, men det var stor skillnad nu när hon blivit vuxen på hur hon blev bemött. Även om Sverige inte var ett land med någon länge historia av rasåtskillnad var det som om hon alltid måste anstränga sig lite mer. Hon fick jobba lite hårdare än andra och strävade dessutom alltid efter att göra ett snudd på perfekt jobb eftersom hon vuxit upp i ett hem där hon fått kritik för minsta lilla miss.

Hon såg hur Johanna samlade ihop sitt långa ljusa hår med båda händerna och snurrade ihop det i en knut bakom nacken innan hon reste sig från sitt arbetsbord och gäspande sträckte armarna mot taket, lät fingrarna spreta. Deras samarbete brukade fungera bra, nästan som om de kunde läsa varandras tankar. Tigerlilja hade alltid haft lätt att känna av när Johanna behövde lite extra stöd i olika projekt och exakt vad det var hon behövde hjälp med. De var ett perfekt team tillsammans. Johanna sökte Tigerliljas blick för att se om hon ville prata eller vara i fred. Tigerlilja log välkomnande mot henne så Johanna tog sin kopp och slingrade sig fram mellan borden, bort till kaffeautomaten.

”Är du redo?” frågade hon nästan viskande med en uppmuntrande kort blinkning samtidigt som Tigerlilja kunde uppfatta en liten krydda av oro i frågan.

Alla här på byrån var mycket medvetna om hur viktigt eftermiddagens möte var. Inflödet av uppdrag hade varit dåligt på sistone och skulle de nu lyckas bärga en så stor och framstående kund som World Compass skulle det inte bara innebära att den närmaste framtiden för byrån var säkrad, de skulle också tjäna en hel del goodwill vilket i sin tur skulle leda till att fler viktiga kunder skulle bli intresserade av att anlita dem.

Tigerlilja nickade och lät pekfingret sakta löpa utmed kanten på sin kaffekopp, lugnande för både henne och Johanna. ”Såklart. Vi har ju tagit fram det här förslaget tillsammans, vi har jobbat igenom det noggrant och det är mycket bra. Det vet vi.”

”Dessutom är din syster vice VD i World Compass.” Det var tydligt att Johanna ansåg att det var en stor fördel i de kommande förhandlingarna.

Du skulle bara veta, tänkte Tigerlilja även om hon nickade förtröstansfullt. De flesta människor verkade ha vuxit upp i kärleksfulla hem där man alltid stöttade varandra, de verkade inte alls ha med i räkningen att det i vissa fall kunde vara tvärtom.

Från ingenstans kom ett plötsligt sting av längtan, och Tigerlilja undrade hur det skulle ha känts om hon hade vuxit upp som ett tryggt och älskat barn? Hur det hade gått för henne då? Troligen hade hon inte hade ansträngt sig så hårt utan tagit allt mycket lugnare. Kanske hade hon valt något enkelt sätt att leva som inte krävde lika mycket? Men vad tråkigt det hade varit, att leva utan att saker och ting stod på spel, att hela tiden jobba med möjligheter att både vinna och förlora.

Tigerlilja var uppriktigt stolt över att hon som alltför mörkhyad, alltför mullig, med alltför tätt mellan ögonen och med alltför krulligt hår hade lyckats skaffa det här eftersträvaransvärda jobbet på en av Linköpings mest prestigefyllda reklambyråer. Det hade legat hårt jobb bakom. Mycket hårt. Så hårt att hon hade åsidosatt allt som hade haft med vänner och uteliv att göra ända sedan studieåren vid både gymnasiet och universitetet. Hon hade istället satsat allt på att plugga hårdast av alla för att få de allra högsta betygen.

Men hon försakade egentligen inte så mycket, hon var genom sin uppväxt med en mamma som verkade ha aversioner mot allt och alla van vid att vara ensam och isolerad. Däremot ansträngde hon sig alltid för att se cool och bekymmerslös ut så att ingen någonsin skulle kunna ana hur hårt hon jobbat för detta. Och för att ingen någonsin skulle kunna ana hur viktigt det var för henne att visa att

hon kunde uppnå något, att även hon kunde vara den som lyckades. Inom henne ekade mammas kommentar: ”Se på din syster, hon är framgångsrik och redan så gott som VD, men du verkar aldrig komma någon vart i livet. Jag har aldrig kunnat vara stolt över dig.”

Det burrade till i fickan och Tigerlilja vände sig med en ursäktande vinkning bort från Johanna när hon tittade på sin mobil. Det var som tankeöverföring, hur kunde mamma veta att hon tänkte på henne just nu? Hon tog med sin kopp och började gå mot det rum de på reklambyrån kallade tysta rummet och där de brukade ta sina samtal för att inte störa de andra.

”Hej mamma!” Trots att iskalla strängar virades om hennes hjärta varje gång mamma ringde gjorde hon sitt bästa för att dölja det, för att verka lugn och obekymrad.

Samtalen från Miriam brukade inledas med någon form av kritik även om Tigerlilja rimligtvis inte hade något med saken att göra. Det kunde hända att Tigerlilja fick gå i försvar för att vädret inte var som mamma Miriam ville ha det. Att det antingen var för torrt eller för regnigt. Eller för kallt eller för varmt. Idag var det ovanligt varmt för att vara i början av september, så Tigerlilja samlade sig för att snart behöva ta ansvar för de globala klimatförändringarna.

Men så var det faktiskt inte idag. Mammas röst hade inte sin vanliga sjungande ton med mjuk brytning från varmare breddgrader. Hon lät aningen hes som om hon hade ätit skolkriter. Det var ovanligt.

Tigerlilja drog ljudlöst ut stolen och slog sig ner vid bordet. Genom glasväggen kunde hon se ut över kontorslandskapet och arbetskamraterna. Hon suckade sakta och lutade sig med armbågarna mot bordet. Hon borde verkli-

gen förbereda det sista inför presentationen. Inte sitta här och lyssna på vad hennes mamma ville klaga på just den här dagen. Hon drog handen genom håret, lekte lite med lockarna för att inte stressa upp sig.

”Kan du komma hit? Jag mår inte bra...” flämtade Miriam.

Men vad i hela friden! Tigerlilja snurrade runt på stolen och himlade med ögonen mot den vita väggen bakom sig medan hon kramade med den fria handen runt fällen på sin tunika. Var mamma tvungen att bli sjuk just idag av alla dagar? Och var hon tvungen att ringa till just henne?

Det verkade som om mamma hade en speciell känsla för att höra av sig med krav på uppmärksamhet just när hon störde Tigerliljas liv som allra mest. Det hade hänt flera gånger tidigare att Tigerlilja fått lägga allt hon hade åt sidan för att ta bussen till sin mer eller mindre dödssjuka mamma i stadsdelen Ryd, någon halvmil utanför Linköpings centrum. Men när hon väl tagit sig dit möttes hon av en helt lugn och helt frisk Miriam som med den eviga cigaretten i mungipan undrade varför yngsta dottern kom inrusande på det här sättet och varför hon var så upprörd.

Medan hon avmätt bjöd in Tigerlilja i trerumslägenheten insinuerade hon att det måste vara något fel på Tigerlilja som överreagerade på det viset för Miriam var det inget fel på, det måste Tigerlilja ha hittat på själv. Troligen var det samma sak den här gången också. Tigerlilja hade inte tid med den typen av lekar.

”Kan du inte ringa Dahlia istället? Jag har väldigt mycket att göra på jobbet just nu.” Tigerlilja bytte grepp om mobilen och flyttade den till det andra örat medan hon sneglade mot sin arbetsplats. Det var där hon borde vara just nu.

”Nej, Dahlia har ett så viktigt jobb att jag inte kan störa henne. Du, jag mår verkligen inte bra.” Miriam torrhostade och Tigerlilja kunde inte annat än att hålla med om att hon faktiskt lät ovanligt dålig, rösten var hes på ett sätt hon inte hört förut och den där hostan var också något helt nytt. ”Jag är alldeles darrig och hjärtat slår som om det vill hoppa ut ur kroppen på mig. Snälla du, kom hit.”

Tigerlilja drog en djup suck ända från barndomen och fattade sitt beslut samtidigt som hon gjorde en grimas. Okej, hon hade förberett presentationen noggrant. Det skulle säkert gå bra även om hon inte hann med den allra sista finslipningen. Som alltid var det i stort sett omöjligt för henne att säga emot sin mamma. Erfarenhetsmässigt visste hon att det bara skulle ta mer tid och leda till fler upprörda känslor hos både henne och Miriam om hon kämpade emot.

”Okej mamma, jag kommer. Ta det bara lugnt så är jag snart där, det blir om någon halvtimme eller så.”

”Åh, tack, kära du!” Det var ovanligt, mamma brukade inte uttrycka sig så vänligt och tacksamt. Det ilade som om små möss sprang runt i magen och Tigerlilja blev orolig på riktigt.

Hon packade ner datorn och presentationsmaterialet i väskan. När hon passerade Johannas bord stannade hon till och berättade att hon var tvungen att åka över till mamma för att se till henne lite, men att de inte skulle vara oroliga, hon skulle göra presentationen för World Compass i eftermiddag. Och hon skulle komma tillbaka med ett underskrivet kontrakt.

”Jag håller tummarna!” sade Johanna och satte upp båda tummarna för att dölja den oro som fladdrade till i

ögonen. Hålla dem? tänkte Tigerlilja med ett leende, du gör ju faktiskt tvärtom!

Just idag verkade bussresan ta ovanligt lång tid. Måste bussen verkligen stanna vid varenda hållplats? Och måste alla som klev på eller av göra det så långsamt? Ryd var en stor stadsdel i Linköping, omgiven av en ringformad väg runt om. I folkmun var Ryd uppdelat i flera olika delar. Den del som låg närmast universitetet innehöll många studentlägenheter och kallades följaktligen Student-Ryd. Miriam bodde allra längst bort i det som kallades för ”Människo-Ryd”.

Under bussresan borde Tigerlilja ha funderat på sitt kommande affärsmöte, det visste hon, men istället snurrade tankar kring varför det alltid var hon som varje gång mamma hade något problem måste släppa allt som hon hade för händer och ställa upp? Varför var det alltid hon som aldrig fick något tack för det hon gjorde? Varför var hon alltid så dum att hon ständigt gick med på detta? Men å andra sidan – hon kunde ju inte gärna säga nej till sin egen mamma när hon verkligen bad om hjälp och var sjuk.

Och kanske, kanske var det den här gången som mamma skulle förstå att Tigerlilja verkligen alltid gjorde sitt bästa, att hon verkligen ville väl. Dessutom skulle Dahlia säkert uppskatta att Tigerlilja ställde upp så att Dahlia inte behövde rusa iväg från sitt jobb, det gav Tigerlilja några extra och viktiga pluspoäng inför eftermiddagens möte.

Snabba steg, klackarna smattrade mot asfalten som började värmas upp av solen. När Tigerlilja närmade sig mammas hyreshus såg hon att gardinerna i vardagsrummet på andra våningen var fördragna. Plinget från ringklockan lät dämpat bakom lägenhetsdörren men ingen kom och öpp-

nade på hennes signal. Hon andades in med stängd mun, kände en svag doft av matos blandat med koriander, men det var ingen krydda mamma brukade använda så det var nog någon i en annan lägenhet som lagade lunch.

Hon ringde på igen, ett par korta snärtiga signaler, som för att säga Här är jag – kom och öppna nu! men fortfarande inget svar. Örat mot dörren gav inte mer upplysningar. Återigen tog de små orosmössen i hennes mage en springande rundtur. Varför öppnade inte mamma? Hon såg bilder framför sig av sin mamma liggande medvetslös på badrumsgolvet, kanske hade hon svimmat och slagit sig så att blodet flödade ur ett jack i huvudet. Hur skulle hon komma in? Vem skulle man ringa och hur lång tid skulle det ta att få hit någon som kunde öppna dörren?

Men visst hade hon väl reservnycklar i väskan? Tigerlilja sökte igenom fack efter fack utan att hitta nyckeln. Det enda som hände var att hon stack sig på en öppen säkerhetsnål. Hon sög bort bloddroppen från fingerspetsen medan hon med vänsterhanden ringde på ytterligare en gång. Fortfarande inget svar från insidan. Men vad sjutton, det måste helt enkelt bara finnas en nyckel i väskan, hon var säker på att den skulle finnas där!

Hon lyfte ut datorn och vände sedan uppochner på allt och skakade ut innehållet på golvet i trappuppgången. Mynt, godispapper, reklampennor och tofsar trillade ut. Ett läppstift rullade bakåt och började trappsteg för trappsteg dunsas nedåt. Typiskt att behöva störa de andra hyresgästerna, tänkte Tigerlilja med en ångest som fladdrade som fjärilar över armarna när det äntligen det lilla metallslamret kom och mamas nyckel föll ut. På knä rafsa- de hon ihop grejerna på golvet och öste ner dem i väskan

innan hon med ett hjärta som slog mot insidan av revbenen obehagligt hårt öppnade lägenhetsdörren. Stanken av ovädrad lägenhet och cigaretttrök vällde ut och fick henne att hosta till.

”Ti-Tigerlilja...”

Mammans röst kom svag och sprucken ur dunklet i vardagsrummet. Tigerlilja skyndade sig dit utan att ta av skorna, snubblade över tröskeln och föll handlöst över golvet som en berusad pingvin. Väskan med datorn kom efter och slog i med en smäll. Hon hade inte tid att känna efter om det gjorde ont eller kolla hur det gick med datorn för hon insåg omedelbart att det inte alls stod rätt till med mamma.

Miriam halvlåg utsträckt över den vinröda plyschsoffan. Hennes bröstkorg höjdes och sänktes, ett långsamt och ansträngt väsande andetag i taget. Hon hade som vanligt färgglada paljettglittriga kläder på sig, men idag fick de henne inte alls att se cool ut, utan idag underströk de snarare hennes oformliga plufsighet, som om hela den stora kroppen flutit ut över soffan. Tigerlilja kravlade sig upp från golvet, tog sig fram till sin mamma och lade handen på hennes panna. Den var kallsvettig och huden saknade lyster, som om någon dragit ett tunt grått täcke över den. Mamman tittade upp på henne med rädda mörka ögon samtidigt som hon drog ett bloss på sin eviga Marlboro. Den glittriga gröna ögonskuggan hade smetats ut och gav ett spöklikt intryck, som en clownmask i en skräckfilm.

”Mamma, du borde verkligen inte röka just nu”, sade Tigerlilja och lossade försiktigt cigaretten från sin mammas hand och släckte den i mosaikaskfatet där det redan fanns ett tjugotal andra fimpar med läppstiftsmärken.

”Men jag är så rädd... att röka gör mig lugnare, det vet du.”

”Du ska nog ändå inte röka just nu, mamma. Ta det bara lugnt, det här ordnar sig”, mumlade Tigerlilja medan hon plockade upp mobilen ur fickan.

Det här var första gången någonsin som hon slog sifferkombinationen 112, och det kändes mycket bra när de trygga och lugna ambulansmännen redan tio minuter senare fanns på plats i lägenheten och tog över ansvaret för Miriam.

KAPITEL 3

Färden till Universitetssjukhuset gick med blåljus och sirener. Tigerlilja förstod att det betydde att det var allvarligt även om den ambulanssköterska som satt bredvid hennes mamma hade ett lugnt och tryggt leende under det välansade skägget. Tigerlilja kände sig innerligt tacksam över att hon följt sin instinkt och lyssnat till sin mamma. Tänk om hon inte hade åkt iväg utan stannat kvar på jobbet... Hon vågade knappt tänka tanken till slut. Hon visste att hon inte hade kunnat leva med sig själv efter något sådant.

Väl framme vid akutmottagningen stod ett team färdigt. Efter de första undersökningarna skickades Miriam iväg för datortomografi och så småningom flyttades hon till ett enkelrum på en medicinavdelning. Väl framme där fick Miriam fortsätta med dropp men hade blivit av med alla sladdar och övervakningsutrustning som hon hade haft på sig nere på akuten. Alltså verkade det inte vara någon överhängande fara med henne.

Tigerlilja kunde äntligen andas ut lite, kände hur datorn i väskan kallade på henne, hon ville gärna ta upp den för att titta igenom presentationen en sista gång men det kändes respektlöst att tänka på sådant just nu. I vilket fall var det bäst att först få höra hur det var ställt med mamman.

Den läkare som så småningom dök upp verkade ha så bråttom att hon inte ens presenterade sig utan Tigerlilja fick läsa sig till hennes namn via den blå namnskylden på läkarrocken: Elina Bengtsson hette hon.

Tigerlilja smög upp mobilen för att snabbt kolla hur mycket klockan var. Närmare tolv. Hur lång tid skulle det ta här? Skulle hon be någon annan på byrån göra sig beredd att ta över? Gustaf kanske? Han var ju väl insatt i hela projektet. Men skulle han verkligen kunna göra det tillräckligt bra, det var ju Tigerlilja som hade förberett alla de sista detaljerna och som var den som kunde det här med hur man presenterar resultaten på ett säljande sätt.

”Du har fått en liten blodpropp i lungan”, förklarade läkaren och tittade noga på Miriam för att se om hon hade förstått. Inte med en min tog hon någon notis om Tigerlilja, ”Nu ska vi göra vårt bästa för att bli av med den genom att ge propplösande medel via dropp. Naturligtvis behåller vi dig här på sjukhuset tills vi ser att allt är bra med dig. Har du några frågor?”

Miriam skakade på huvudet och läkaren nickade kort som avsked innan hon skyndande sig ut. Det var tydligt att hon hade mycket att göra just nu. Och Tigerlilja förstod. Hon såg för sig hur patienter med betydligt allvarligare problem än hennes mammas väntade på läkarens insatser.

Miriam såg fortfarande blek och sjuk ut, men Tigerlilja kunde ta det mycket lugnare. Nu var mamman under kva-

lificerad vård, det var inte längre bara Tigerlilja det hängde på utan det fanns proffs som bar ansvaret. Och det var först nu som Tigerlilja insåg att Dahlia inte hade en aning om vilken dramatik det hade varit under förmiddagen. Hon klappade sin mamma på den hand som droppet inte satt i och tog upp mobilen.

”Jag ringer Dahlia och berättar vad som har hänt och att du mår bra.”

”Nej, nej – gör inte det! Det är ju bra med mig. Det är bara dumt att störa Dahlia på jobbet. Jag kan ringa henne ikväll.”

”Jo, men jag ringer nu.”

”Neej! Du bara bråkar med mig, du gör ju aldrig som jag säger!”

Dörren öppnades och en sköterska med stort, blont hårsvall tittade in. Hon checkade snabbt av hur Miriam mådde innan hon lade armarna i kors över bröstet och vände sig vaksamt mot Tigerlilja. ”Vad är det som händer här?” Bakom henne såg Tigerlilja hur ytterligare en kille ur personalen stod utanför den halvöppna dörren och verkade vara beredd att hjälpa till.

”Åh, ingenting,” förklarar Tigerlilja. ”Jag skulle bara...”

”Du måste tänka på att din mamma är sjuk”, förklarade sköterskan tålmodigt som om hon pratade med ett litet barn. ”Det är inte bra att göra henne upprörd på det här sättet. Kanske är det bättre om hon får vila i lugn och ro?” Sköterskan log mot Miriam som med en liten nick log tillbaka och på det sättet bekräftade att sköterskan hade gissat rätt. Dottern var rätt besvärlig och Miriam ville gärna bli lämnad i fred en stund.

”Men jag skulle ju bara...” fortsatte Tigerlilja.

”Ja, ja, men nu tar vi det lite lugnt”, sade sköterskan, tog Tigerlilja under armen och mer eller mindre motade ut henne genom dörren. ”Vi tar hand om din mamma. Hon behöver vara i fred just nu.”

Tigerlilja kände sig smått kränkt av att bli behandlad som ett småbarn, men protesterade inte. Det var ju mamman som var sjuk, det var henne personalen skulle ta hand om. Troligen var även de stressade, precis som läkaren hade varit. De hade mycket att göra och huvudsaken för Tigerlilja var att mamman fick vård, hur personalen uppfattade henne just nu hade mindre betydelse.

En liten bit bort i korridoren hittade Tigerlilja ett dagrum. Hon slog sig ner på en väldigt sliten grön hörnsoffa med ränder i medaljongmönster. Av någon anledning började hon tänka på hur hon hade haft en låtsaskompis när hon var ett litet barn. När hon kände sig som mest ensam och utsatt hade hon låtsaskompisen som tröstade henne. Han var en liten kille som alltid hade tid att lyssna på henne och som höll om henne och tröstade henne när hon var ledsen. Som hjälpte henne att komma fram till vad hon skulle göra och som försäkrade henne om att hon var bra. Tigerlilja kände att nu skulle hon gärna ha velat ha ett sådant stöd. Hon var trots personalens försäkringar om att allt var bra uppriktigt orolig för sin mamma och kände att hon ville prata med någon. Hon kände också på sig att Dahlia skulle anklaga henne i efterhand om hon inte hade berättat att mamma låg på sjukhus. Hon lyfte mobilen och tryckte fram Dahlias namn i listan.

Dahlia svarade på första signalen och Tigerlilja berättade kortfattat vad som hade hänt. Dahlia verkade inte ett dugg orolig för mamman utan fokuserade endast på jobbet.

”Men vad bra! Då är allt under kontroll. Kom ihåg att det är klockan fjorton. Min chef gillar inte att vänta.”

”Såklart att jag kommer,” svarade Tigerlilja. ”Du kan lita på mig.” Samtidigt kände hon sig lite besviken, hon hade hoppats att få prata av sig lite av sin oro med sin syster. Det var ju i alla fall deras gemensamma mamma det handlade om.

Innan hon lämnade sjukhuset kunde hon inte låta bli att titta in på mammans rum trots att personalen hade sagt att hon inte skulle störas. Solen sken in genom fönstret och mamman såg så fridfull ut mot de ljusa sängkläderna. Huvuddelen av sängen hade höjts lite och den här gången vände Miriam ansiktet mot henne och log. Som vanligt när de hade varit osams om något och mamman vunnit, verkade hon nöjd.

Tigerlilja drog fram pallen och satte sig bredvid sängen med det randiga överkastet, klappade försiktigt mamman på kinden och rättade till kudden för att på något sätt hjälpa till. Tittade på droppflaskan som hängde i sin ställning och följde dropparna där med blicken.

”Jag kunde inte låta bli utan jag ringde till Dahlia. Hon hälsade till dig,” mumlade Tigerlilja trots att Dahlia inte alls hade skickat någon hälsning.

”Ja, det är sådan hon är Dahlia, alltid lika omtänksam och snäll”, sade Miriam och såg äntligen lugn och avspänd ut. Hon lät huvudet sjunka ner mot kudden och blundade med ett litet leende. Andhämtningen blev allt lugnare och allt långsammare och Tigerlilja insåg att mamman äntligen hade somnat efter all uppståndelse. Hon satt kvar en liten stund till och höll hennes hand, som kändes så liten och spröd trots att mamman var så stor. Det var så vackert i

rummet med solljuset som föll in och som fick detaljer av rostfritt stål att glittra som dyrbarheter. Det kändes som en viktig stund, som om tiden stod stilla. Tigerlilja lät sig själv andas ut och sneglade avspänt på mobilens klocka, mest av gammal vana. Så for hon rakt upp.

Klockan var tjugo över ett! Och hon som hur många gånger som helst hade bedyrat för både jobbarkompisar och sin syster att hon skulle vara på plats i Mjärdevi i god tid innan mötet som började klockan två. Dessutom var det en bra bit att ta sig genom det stora sjukhusområdet till buss och taxi. Eller taxi var inte ens att tänka på, den måste för det mesta bokas i förväg.

Det snabbaste sättet skulle vara bussen. Tigerlilja drog efter andan och kollade via Östgötatrafikens mobilapp när nästa buss till Mjärdevi skulle gå. Om hon kom iväg med bussen som gick 13.30 skulle hon vara framme i Mjärdevi tjugo minuter senare – hon skulle hinna exakt i tid för mötet.

Tigerlilja reste sig snabbt, samlade ihop sina saker och skyndade sig ut genom dörren utan att se sig om mot mamman någon mer gång. I korridoren ut från avdelningen ut stötte hon i hastigheten emot någon i personalen som sade något i ilsken ton men hon hann inte förklara sig utan hasplade bara ur sig ett snabbt ”ursäkta” och skyndade vidare mot hissarna.

Väl nere i det stora sjukhusets entréhall var det som vanligt mycket folk. Sjukhusanställda och läkarstudenter som verkade på det klara med vart de skulle blandades med sjukhusets besökare som för det mesta såg lite mer vilsna och bekymrade ut. Mitt i sin brådska kände Tigerlilja en våg av medlidande, här fanns säkert många som fått egna svåra besked, eller som var på väg att hälsa på någon

anhörig som var mycket sjuk. Det kändes bra att hon själv kunde lämna sjukhuset så här lätt, utan problem med den egna hälsan och vad gällde mamma så skulle hon ju bli klart bättre inom bara några få dagar, det hade i alla fall låtit så på den stressade läkaren.

Tigerlilja såg på långt håll att fyrans buss stod inne vid hållplatsen. Hon skulle hinna med den och hon satte genast mer fart, trängde sig bryskt fram mellan mer långsamma sjukhusbesökare. Men så blev det tvärstopp. Dörarna ut blockerades av en smal äldre herre i rullstol och rutig keps. Det verkade som om han satt i rullstol för allra första gången för han hade stora problem med att manövrera den och han ville absolut inte ha någon hjälp trots att Tigerlilja erbjöd sig att köra.

”Nej! Jag kör själv! Bort med fingrarna!” hojtade han och slog omkring sig så att de omkringstående började fnissa och utbyta roade blickar medan Tigerlilja till sin förtvivlan bara kunde följa den försvinnande bussen med blicken. Hon såg sig omkring – ingen taxi fanns i närheten och det var tio minuter kvar tills nästa buss skulle gå, så det var inget annat att göra än att vänta.

Det innebar också att hon skulle bli några minuter försenad till själva mötet. Det var inte bra, inte alls bra. Det snurrade till framför hennes ögon av stress, allt blev suddigt och hon tog tag i en pelare att luta sig mot så att hon inte skulle falla omkull också.

Hur skulle hon göra nu? Skulle hon ringa Dahlia och förvarna henne? Nej, hon bestämde sig för att inte göra det, hon skulle istället lägga skulden på kollektivtrafiken och säga att bussen blivit lite försenad. Ingen kunde väl klandra henne för att hon tagit hand om sin sjuka mamma?

KAPITEL 4

Efter en bussfärd där hon mer eller mindre konstant trummat med bägge fötterna mot golvet och otåligt knäppt med låset på datorväskan i knäet kastade hon sig ur bussen utanför glaskolossen Mjärdevi Center.

Den stora snurrdörren in till entréhallen gick plågsamt långsamt och Tigerlilja mer eller mindre joggade fram till porttelefonerna när den äntligen släppte ut henne. I hastigheten slog hon fel anropskod så ett helt annat företag än World Compass svarade. Nu flimrade än en gång svarta prickar framför ögonen på henne innan hon tog ett djupt andetag, lyckades samla sig och slog rätt kod för att få kontakt med World Compass som fanns på tolfte och högsta våningen.

När det lilla bekräftelsepipet kom och dörren gick upp så att hon kom in i trapphuset var samtliga hissar upptagna. Tolv våningars trappor var lite för mycket för Tigerlilja att springa så det blev ytterligare några minuters väntan medan Tigerliljas tankar huvudsakligen handlade om vil-

ka syrliga kommentarer hon skulle behöva stå ut med från sin syster.

Under hissfärden upp klappade hennes hjärta på som om hon sprungit ett maraton. Tigerlilja kände den där lilla vaga yrseln som påminde om att hennes blodsocker var lågt. Hon hade ju varken hunnit eller ens tänkt på att äta under de senaste extremt händelserika timmarna. På sjukhuset hade det ju helt naturligt hela tiden handlat om Miriam. Det gjorde henne en aning orolig – lågt blodsocker brukade göra henne mindre snabbtänkt, ibland kunde hon uppleva det som om hon blev blank i hela huvudet, utan möjlighet att tänka klart och konstruktivt.

En av World Compass assistenter, en välsminkad och smal tjej i mörkblå kavaj och med långt, rakt och ljust hår mötte Tigerlilja vid hissen och visade vänligt och professionellt in henne i företagets styrelserum med bord i ädelträ och skinnklädda möbler.

I vanliga fall skulle Tigerlilja ha gått fram till de stora panoramafönstren och beundrat den fantastiska utsikten över den stora slättsjön Roxen i solsken medan hon samlade sig, men nu fanns inte tid till det. Hon började koppla upp sin dator mot presentationssystemet och svor inom bords när det inte fungerade eftersom datorn inte hittade nätet. Hon fick inte igång någon uppkoppling. Kunde det ha hänt något när hon tappade den i golvet hemma hos mamma?

Hon tryckte med darrande fingertoppar på tangenterna för att försöka en tredje gång när hennes syster Dahlia kom in i rummet.

Dahlia hälsade inte med vare sig ord eller nick utan satte sig direkt vid bordet och fällde upp sin exklusiva tunna

laptop. Det kändes som hela luften i rummet förändrades och det blev kallare.

”Sade jag inte tillräckligt tydligt att det var viktigt att du skulle passa tiden?” Dahlia höll en metallpenna som såg dyr ut i sin hand med långa, välmanikurerade naglar i svagt violett. Hon knackade uppfordrande med pennan mot bordet två gånger.

”Jodå, men jag var ju med mamma på sjukhuset, det vet du. Var är Marcus förresten? Skulle han inte vara med?”

”Jodå, han kommer.”

”Tror du att jag kan låna en dator av er? Min verkar inte få kontakt med presentationssystemet.”

”Menar du verkligen att du kommer hit för en viktig presentation och inte har grejerna i ordning?” Dahlia stirrade klenetroget på Tigerlilja. ”Måste du alltid göra så här?”

Tigerlilja kämpade för att behålla lugnet. ”Mina grejer är i ordning, presentationen är i ordning. Men jag kommer inte åt den eftersom jag inte får kontakt med nätet här. Om jag får låna en dator av er – som kan koppla upp sig mot ert system – är allt klart.”

Dahlia skakade långsamt på huvudet som för att visa att det här var något helt obegripligt men reste sig upp och gick med nollställt ansiktsuttryck ut ur rummet. Någon minut senare kom hon in med en dator som hon loggade in på och sedan lämnade över till Tigerlilja. ”Hoppas att du klarar dig nu. Eller är det något annat som du också behöver hjälp med?”

Det var inte en vänlig fråga, men ännu en gång svalde Tigerlilja och gjorde sitt bästa för att koncentrera sina tankar på ett positivt sätt. Om Dahlia valde att vara otrevlig var det helt och hållet Dahlias eget val. Tigerlilja upppepa-

de mantrat personligt – professionellt – perfekt inom sig och formade sina läppar till ett vänligt småleende medan hon skrev in lösenorden till den webbplats där hon hade sin presentation.

Bara för att andra var otrevliga behövde hon inte vara det. Hon visste att det i och för sig skulle irritera Dahlia ännu mer om hon vägrade låta sig påverkas, men hon kunde inte låta bli att retas, i alla fall lite. Personlig – professionell – korrekt...

”Nu är jag klar för att starta presentationen. Men vi saknar fortfarande din VD. Kommer Marcus eller...?” Tigerlilja lät sin fråga ebba ut och sökte, fortfarande lugnt och vänligt leende, ögonkontakt med Dahlia.

Dahlias blick svepte över henne från topp till tå och tillbaka igen utan att ge någon respons tillbaka. Med en liten snörpning på ena mungipan och en lätt fnysning fick hon Tigerlilja att omedelbart inse att hennes klädsel inte var ok. Tigerlilja visste att hon inte borde bry sig om det men hon fick ändå en känsla av att vilja krypa ihop och dölja sig, att den åtsittande tunikan var alltför avslöjande trots att hon hade en kofta över, att hon borde ha haft en mer formell klädsel med kavaj och skjorta. Tigerlilja svalde och gjorde sitt bästa för att tränga bort tankarna. Hon fick inte låta sig bringas ur balans, nu måste hon tro fullt ut både på sig själv och på det hon skulle säga.

Dörren öppnades och Marcus gjorde en avspänd och leende entré. Tigerlilja kände hur stämningen i rummet omedelbart lättades upp.

Han är verkligen en kille med karisma, perfekt som ledare för ett hightechbolag, tänkte hon och nu var hennes leende helt igenom äkta. Det gick alltid lätt och smidigt att

samarbeta med honom och hon anade att han ledde sina medarbetare på ett sätt som fick dem att göra ett bra jobb och samtidigt vara stolta över det. Hans gråsvarta kavaj satt perfekt, han rörde sig med en lätthet som fångade ens uppmärksamhet och hans stora och busiga leende under den långa blonda luggen var totalt avväpnande.

Han bad översvallande om ursäkt och förklarade att han fått ett telefonsamtal som han bara var tvungen att ta. Marcus sträckte sig över bordet och räckte fram handen innan han slog sig ner. Hans handslag var tryggt och personligt.

”Hej Tigerlilja och varmt välkommen hit! Jag ser verkligen fram emot att höra dina förslag på hur vi ska kunna promota vår produkt på bästa sätt.”

Det kändes bra. Tigerlilja beslutade sig för att fokusera på hans positiva energi och inte låta sig störas av Dahlia. Hon log mot honom och harklade sig lätt samtidigt om hon höjde på ögonbrynen. ”Ska vi börja?”

Marcus nickade och Tigerlilja tryckte på panelen för att dämpa belysningen i rummet så att bilderna skulle framträda tydligare. När den första bilden i presentationen tonade fram noterade hon att Marcus redan såg intresserad ut. Han lade ifrån sig papperen på bordet och lutade sig avspänt bakåt i stolen medan han snurrade en stålpenna mellan fingrarna.

”Vi har valt att kalla produkten Sayensense. Det ska uttalas ungefär som Science Sense, vilket ska appellera till ett visst kundsegment, det vill säga de som använder sig av och är intresserade av det allra senaste inom utveckling och forskning inom sitt eget område. Sayensense är ett självlärande system baserat på artificiell intelligens för att utföra omvärldsbevakning på ett helt överlägset sätt.

Produkten känner – som ni mycket väl vet – av vilka termer och områden som företaget använder av sig i sitt vardagliga arbete och letar sedan upp det som är relevant på nätet, både i vetenskapliga och i andra källor, för att hitta samband och trender vilket ger kunden stora konkurrensfördelar. Dagens gigantiska datamängder gör att det inte längre är möjligt för människor att ha den här överblicken. Kundens upplevelse blir att relevant information kommer av sig självt, i just den stund man har nytta av den.”

Tigerlilja tittade mot Marcus för att stämma av. Var han med på noterna så här långt? Han satt fortfarande bakåtlutad och såg nöjd ut. Tigerlilja fortsatte med att stegvis gå igenom produktens fördelar och matchade dessa mot kundernas behov.

”Så här ser alltså den översiktliga marknadsplanen ut. Vi har också skissat på en grafisk profil och om det här känns rätt fortsätter vi nu, efter er feedback, med att färdigställa hela kampanjen.”

Med inte så lite förväntan i kroppen vred Tigerlilja upp ljuset i styrelserummet igen så att alla skulle kunna se varandra bättre. Hon kände sig själv mycket nöjd med sin insats, bättre kunde man knappast ha gjort det. Hon visste att Dahlia brukade ställa mycket höga krav på henne, men för en gångs skull, den här gången, måste hon väl i alla fall bli nöjd och vara stolt över sin lillasyster?

Marcus såg fortfarande välvillig ut och nickade leende mot Tigerlilja samtidigt som han med en gest med sin högerhand visade att han ville att Dahlia skulle börja.

Tigerlilja kunde läsa Dahlias kroppsspråk mycket väl och ångesten landade som en kall sten i hennes mellangärde. Dahlia var inte alls nöjd, det var ett som var säkert. Dahlias

ögon var hårda och kalla och hon hade spänt sina axlar så att man nästan kunde se dem dras uppåt mot öronen. Hennes händer var så hårt knäppta på bordet att fingrarna både rodnade och vitnade. Det här bådade inte gott. Och mycket riktigt - Dahlias avmätta stämman levererande något som närmast kunde beskrivas som en avrättning.

”Det här var den sämsta skit jag någonsin har sett. Jag borde ha vetat bättre än att ha gått med på att låta Malin lämna ett så krävande och värdefullt uppdrag till dig. Jag känner ju dig väl och borde ha varnat henne för dina brister. Hon borde ha satt någon av sina mer erfarna medarbetare på uppdraget. Som vanligt har du nämligen inte förstått ett dugg av vad det hela handlar om, och jag är inte ens villig att betala för det arbete som ni har gjort hittills på byrån. Jag kommer att kräva att Ginger – om vi ens fortsätter med dem - tillsätter en ny projektledare och att de fortsättningsvis inte ska låta dig vara inblandad i något som helst projekt som rör oss och vår verksamhet.”

Kritiken kändes så ogrundad och så oprofessionell, enbart baserad på Dahlias förutfattade och negativa uppfattningar om henne att Tigerlilja inte visste vad hon skulle säga. Frågan var om inte Dahlia på något sätt kände till och helt enkelt utnyttjade att Tigerlilja en gång tidigare hade blivit avsatt som projektledare av kunden. Konstruktiv kritik kan man besvara och bemöta, men att helt enkelt få reda på att man är dum och värdelös är svårare att hantera.

Tigerlilja kände hur axlarna sjönk och hon vände sig mot Marcus för att få stöd, han hade sett så positiv ut under hela presentationen och det var ju ändå han som var VD och därmed den som bestämde. Men han verkade backa helt och hållet. Han undvek noga att möta hennes blick

medan han reste sig, knäppte kavajen och fäste all uppmärksamhet på sin mobil.

”Okej, jag har ett samtal som jag måste ringa. Jag låter er damer prata vidare om det här. Kommer du in till mig sedan och uppdaterar mig, Dahlia?” Utan att ens nicka mot Tigerlilja eller säga några avskedsfraser gick han mot dörren, fortfarande böjd över sin mobils skärm.

Vilken toffel! Jävla fegis, tänkte Tigerlilja medan hon behöll ett vänligt och ursäktande ansiktsuttryck. Bakom ryggen tryckte hon in naglarna mot handflatan så att smärtan i handen blev starkare än hennes inre smärta och ilska.

När Marcus lämnat rummet stod Tigerlilja kvar vid duken. Den där mesen hade kunnat vara hennes bundsförvant, men nu hade han gått sin väg. Nästan skuldmedvetet, som med svansen mellan benen.

Hon kunde redan ana hur det skulle gå nu. Hon brukade aldrig han någon framgång mot den äldre systemen i deras diskussioner, det var som förutbestämt under hela deras uppväxt vem som skulle vinna och vem som skulle förlora.

Om de började bråka när de var små tog Miriam genast ställning för Dahlia. Det ledde till att de försökte bråka ljudlöst, men Dahlia hade alltid möjlighet att spela ut sitt trumfess att genom att bli högljudd när det inte gick så bra för henne. Då kom Miriam och sade åt Tigerlilja på skarpen att sluta bråka och att lämna Dahlia i fred. Ville det sig riktigt illa blev Tigerlilja inlåst på sitt rum utan mat över dagen. För att hon skulle lära sig.

Tigerlilja var fullständigt medveten om att Miriam inte fanns i rummet, men det var ändå som om ett inlärt reaktionsmönster tog över hela situationen. Hon kände tung-

an häfta mot gommen och med lågt blodsocker kom hon inte på något att säga som skulle kunna ändra på sakernas gång. Hon stirrade bara med tom hjärna på Dahlia som med segerns sötma i blicken satt kvar vid bordet, med det ena benet över det andra och lojt vippande med den högklackade skon, väl medveten om hur detta framhävde hennes långa ben under den korta kjolen.

Tigerlilja förstod budskapet: Jag är snygg och attraktiv, det är inte du. Jag är bättre än vad du är. Det är jag som har makten.

Tigerlilja bannade sig själv. Hur kunde hon ha varit så trögtänkt och lättlurad? Igen. Hon borde tidigt förklarat för Malin varför det vore bättre att låta någon annan stå för själva presentationen. Men Malin hade ju trott att det skulle vara en fördel att låta syskonen göra upp det hela, och Tigerlilja njöt av att vara den som kunde bidra med det där lilla extra.

Det var inte lätt för en utomstående att förstå vad det egentligen handlade om. Utåt sett bar de sig nämligen alltid åt som om de var en kärleksfull och stöttande familj. Visserligen kom Dahlia ganska ofta med kritik mot Tigerlilja som gjorde så otroligt ont ända in i själens djupaste vrår.

Dahlia var dock expert på att linda in det på ett sådant sätt att andra istället upplevde det som att Dahlia verkligen var en omtänksam storsyster som på alla sätt tog hand om sin korkade lillasyster, stöttade henne och gav henne goda råd om hur hon skulle lyckas bättre. Resultatet blev precis vad Dahlia avsåg, ingen såg igenom det hela utan många tyckte att hon var en storartad människa medan den misslyckade figuren Tigerlilja sjönk i folks aktning.

Tigerlilja stod kvar, handlingsförlamad av sina egna negativa tankar medan Dahlia njöt av att dra ut på stunden så länge som möjligt. Det var få saker som gav henne en sådan känsla av tillfredsställelse som att se Tigerlilja tillintetgjord. Det gav henne alltid energi och fick henne att känna sig stärkt inombords. Inte för att det fanns så mycket att förstärka, Dahlia visste med säkerhet att det var hon som kunde mest, hade det mest fördelaktiga utseendet och att det var hon som kunde utnyttja sina medfödda förmågor på det smartaste sättet. Just nu hade hon makten på flera sätt, hon var inte bara storasystemen utan hon var också kunden och beställaren. Det var hon som kunde säga Tigerlilja vid fotknölna.

Och hon tänkte göra det, på ett sätt som lilla Tigerlilja sent skulle glömma. Det hade varit så otroligt enkelt att manipulera Malin på Ginger till att tro att det var Gingers egna beslut att ge Tigerlilja ansvaret, att gradvis lotsa fram Tigerlilja till en position från vilken hon skulle falla. Hårt.

Dahlias strök långsamt bort håret från ansiktet medan hon betraktade Tigerlilja på samma sätt som en katt både neutralt och förväntansfullt ser ner på en liten darrande mus. Hon hade väntat på den här stunden i flera veckor och hon hade gång på gång finslipat de fraser hon skulle använda. Den där dumma lilla människan hade trott att hon skulle kunna plugga sig till fina jobb och titlar, men hennes löjliga ansträngningar gjorde ingen skillnad, Dahlia skulle se till att Tigerlilja förpassades till en lägre nivå av det slag där hon hörde hemma.

Tigerlilja anade vad som pågick inne i Dahlias huvud. Hon som hade varit så förtröstansfull och förhoppningsfull i morse. Hon som faktiskt hade trott att det här skulle

vara den dagen som det hon strävat efter äntligen skulle hända, att hon och Dahlia skulle hitta varandra, att de för första gången skulle kunna jobba tillsammans på ett konstruktivt sätt, kunna dra nytta av varandras kunskaper och talanger.

Men nu insåg hon att detta bara var en ny fälla, och att Dahlia nu njöt av att se Tigerlilja fångad som ett djur i en bur, utan chanser att ta sig ut. Och det värsta var att det var hon själv som hade ställt till det.

Men hon kunde väl bara inte ge upp?

Tigerlilja tog ett djupt andetag för att få igång hjärnan och få bort de negativa tankarna. Hon fokuserade på att vara här och nu och på att kunna tänka konstruktiva tankar trots ett lågt blodsocker. Trots Dahlias kritik visste Tigerlilja att det förslag som byrån kommit fram med var verkligen bra.

Förlamningen släppte, hon slog sig ner mittemot Dahlia och öppnade sitt anteckningsblock. Så tog hon fram pennan och såg sin syster i ögonen samtidigt som hon ansträngde sig för att inte vika undan med blicken. Inte en millimeter. På med leendet. Personligt – professionellt – perfekt.

”Okej, du gillade det inte. Ska vi ta och gå igenom vad som var fel, punkt för punkt?” Såg hon inte ett litet fladder av osäkerhet hos Dahlia när hon inte gav sig så lätt?

Tigerlilja visste att det som brukade hända i deras diskussioner var att Dahlia förde över själva frågan till ett område där hon kunde vinna över Tigerlilja. Det var inte heller ovanligt att Dahlia påstod att de hade kommit överens om något helt annat än vad Tigerlilja mindes att de hade gjort. Och när Tigerlilja påtalade det sade Dahlia lugnt att

med hennes funktionshinder var det inte ovanligt att man förvanskade minnen.

Dahlia hade sagt detta så ofta att hon säkert själv trodde att det var sant, men det som var sant var att Tigerlilja inte hade någon form av diagnos alls. Hon hade aldrig träffat någon läkare för utredning av någon form av funktionshinder, det enda i den vägen som hon hört talas om var någon gång på lågstadiet när skolläkaren pratade med hennes mamma och påtalade att Tigerlilja var ovanligt intelligent för sin ålder.

Miriam och Dahlia hade tyckt att det var ofantligt roligt att en läkare av alla, en person som verkligen borde veta bättre, kunde missta sig så. De skrattade en hel del åt det hemma och Tigerlilja kände sig på något sätt skyldig, som om det var hon som hade gjort något löjligt. Men för säkerhets skull lät hon bli att räcka upp handen på lektionerna under lång tid framöver och gjorde allt för att inte vara bättre än någon annan. Och det hade faktiskt effekt – hon fick fler kompisar som ville vara tillsammans med henne i skolan när hon inte längre visade vad hon kunde på lektionerna. Tigerlilja visste med sig att hon inte var felfri, det är väl ingen, men inte hade hon några funktionshinder – de fanns enbart i Dahlias fantasi.

Nu tänkte Tigerlilja inte ge sig. Det stod alltför mycket på spel. Ett sätt att förhindra att Dahlia skulle vika av in på andra områden och i efterhand påstå att de hade kommit överens om annat var att noga anteckna vad de sade och vem som skulle göra vad.

Dahlias allt smalare mun visade att hon inte gillade detta. Inte alls. Det var faktiskt lite som att sätta in kroken i en metmask, tänkte Tigerlilja med en inre glädje och skämdes

samtidigt inför sig själv för att hon hade så elaka tankar. Men håll fast, håll kvar. Håll fokus. Det var oerhört tufft att stå upp emot sin äldre syster för en gångs skull, men det skulle vara ännu tuffare att komma tillbaka till jobbet utan kontraktet.

”Ska vi börja med punkt ett, den som handlar om Sayensenses fördelar, sett ur ert perspektiv som utvecklare. Vad är det som vi har missat där?” Tigerlilja bladdrade fram bilden på datorn så att texten visades på duken.

Nu var Dahlias uppspärrade ögon nästan helt svarta och Dahlia såg tydligt hur hennes axlar återigen spändes när hon förstod att det plötsligt var hon som ställdes till svars. Tigerlilja såg hur hon inte längre lutade sig nonchalant bakåt på stolen utan satte sig rakare och att oregelbundna djupröda streck och flammor började framträda på systemens hals.

”Just den punkten är ganska korrekt, beroende på att vi lämnat över ett helt korrekt underlag till er på byrån som ni bara behövde skriva av.”

”OK. Då antecknar jag det. Punkt ett är korrekt. Vi går över till punkt två som handlar om det namn vi tagit fram till produkten. Sayensense. Vad är det som ska korrigeras där?”

Tigerlilja andades lugnare nu när hon kände hur hon alltmer började få kontroll över situationen. Det var nästan som en svävande och överklig känsla. Var det verkligen så här enkelt att ta kommandot? Varför hade hon inte gjort det här tidigare?

Ett lugn spred sig ända ner i magen och hon kände en behaglig värme på kinderna av glädje, av att för första gången inte känna sig underlägsen sin syster.

”Jag skulle nog ha valt något annat namn... men Sayensense får duga. Tills vidare i alla fall.”

”Jag antecknar det också. Sayensense är OK tills vidare.” Tigerlilja såg hur det glimtade till i Dahlias ögon och hur hon rätade på ryggen ännu mer. Kanske hon hade fattat vinken och nu inriktade sig på samarbete? På att de tillsammans skulle kunna komma fram till ett konkret förslag som det var möjligt att gå vidare med?

Om det blev så lovade Tigerlilja sig själv att hon utan kommentarer och helt storsint skulle bortse från Dahlias tidigare utbrott, det var ju liksom inte första gången hon fått liknande kritik från storasystemen.

”Vi fortsätter med punkt tre...” Längre kom inte Tigerlilja innan Dahlia avbröt henne.

”Men du ska bort.”

”Va?” Tigerlilja andades in häftigt. ”Vänta lite, vi har inte gått igenom alla punkter än”.

”Det spelar ingen roll. Det är du som är problemet.” Dahlia reste sig upp och satte händerna i sidorna. Hon talade entonigt, övertydligt och intensivt som om hon höll en lektion för folk som hade svårt att förstå. Hela tiden med blicken stadigt riktad mot Tigerlilja som inte hade någon möjlighet att vika undan eller bryta ordflödet.

Tigerlilja kände hur pennan i handen började darra så hon pressade hela handen mot anteckningsblocket för att vibrationerna inte skulle synas.

”Även om punkterna ser på papperet bra ut var det en totalt undermålig presentation och vi på World Compass har betydligt högre krav än så. Vi har inget som helst förtroende för dig. Som jag sade tidigare kommer jag att höra av mig till byrån och kräva att de tillsätter en ny projektle-

dare. Jag har aldrig tidigare varit med om maken till tilltag att sitta här och gå igenom punkter och ställa kunden till svars för det som inte fungerar. Otroligt oprofessionellt, jag kommer att ta ett allvarligt samtal med din chef om detta. Det är alltför tydligt att du inte kan hantera ansvar. Tyvärr måste jag nog också berätta lite för dem om dina tidigare problem och dina funktionshinder. För det har du väl inte berättat om själv?”

Tigerlilja reste sig utan ett ord. Det gjorde ont i mun-giporna av att hålla kvar det leende som inte längre fanns inom henne. Mantrat personlig – professionell – perfekt ekade inombords och hon höll fast vid det som en skeppsbruten klamrar sig fast vid den allra sista plankan. Men var hon verkligen något av det alls?

”Du är värdelös,” viskade Dahlia när Tigerlilja ordlöst svepte ihop papperen från bordet och med skakande händer pressade ner dem i oordning i väskan. ”Totalt värdelös. Det har både du och jag vetat hela tiden. Och du kommer alltid att vara värdelös.”

Tigerlilja fuamlade med dörrhandtaget för att komma ut ur rummet och först när hon lutade sig mot väggen i korridoren utanför upptäckte hon att hon inte hade andats på en lång stund. Vad kunde hon göra nu?

KAPITEL 5

Tigerlilja klev av bussen på Trädgårdstorget. Det var ett torg som verkligen gjorde skäl för sitt namn, fyllt av färgsprakande torgstånd där man kunde hitta allt från lokalt odlade grönsaker och blommor till kläder från andra sidan jordklotet.

Hon gick eftertänksamt och grubblande över de ojämna kullerstenarna medan hon funderade på hur hon skulle lägga fram det för de andra när hon kom tillbaka till kontoret.

En torgsäljare ropade efter henne och erbjöd ett knippe fina rödbetor från Ekängen genom att hålla upp dem och vifta med dem. Hon ignorerade honom med en svag huvudrörelse, som om hon inte bara sade nej, utan också skakade av sig bilden av honom medan blicken riktades uppåt, mot den rosa fasaden på huset.

Hon stannade bredbent och andades ut med en suck medan hon lade armarna i kors över bröstet och tittade upp mot reklambyrån Gingers fönster. Det var där uppe

hon hade lagt sitt hjärta och sitt engagemang. Det var där hon hade slitit hårdare än någonsin tidigare, som en outtröttlig draghäst, under de senaste åren. Det var där hon hade de enda trygga kamrater hon hittat i livet, personer som hon kunde lita på och som hon umgicks med både på arbete och fritid. Det var där hon hade sin framtid.

Hon hade börjat på Ginger helt nyutexaminerad, på det enklaste assistentjobbet, och sedan jobbat sig upp genom att alltid och enträget visa framfötterna och göra lite mer än vad som förväntades av henne.

Hon hade gjort sitt allra bästa oberoende av vilken arbetsuppgiften än var. Även om den så bara var att servera kaffe såg hon till att allt var smakfullt arrangerat och hon kom noga ihåg på vilket sätt de olika personerna ville ha sin dryck. Dessutom såg hon till att det alltid fanns något litet och gott att äta till. Inte så mycket att de som höll nere på kalorierna behövde få dåligt samvete, men tillräckligt mycket för att de skulle känna sig uppmärksammade och viktiga genom att få det där lilla extra.

Och hennes ansträngningar hade betalat sig. De andra på jobbet hade sett henne, uppskattat henne och lyft fram henne. De hade också blivit hennes första riktiga vänner. Sakta men säkert hade Tigerlilja fått allt viktigare arbetsuppgifter där hennes universitetsutbildning inom sociologi kombinerat med grafisk design gav en stabil grund. Nu skötte hon konton åt flera viktiga kunder, varav World Compass var en.

Visst var det ett ovanligt och oväntat mothugg hon hade fått idag när Dahlia hade gjort sitt bästa för att totalt massakrera hennes förslag, men Tigerlilja tänkte inte ge sig så lätt. Hon visste att hon och byrån hade tagit fram ett bra

förslag som var hållbart ur alla viktiga aspekter. Hon uppfattade det som att Dahlia helt enkelt hade blivit avundsjuk på hennes framgångar och på sitt vanliga sätt gjort sitt bästa för att misskreditera henne. Det kändes aldrig bra när hon gjorde det, men Tigerlilja var van vid händelser som den här. Hon visste också att hon skulle älta det hela om och om igen i sitt huvud under många sömnlösa småtimmar, men att det så småningom skulle kännas bättre.

Hon rättade till väskan över axeln, tog liksom sats som en elitidrottare och gick med bestämda steg den sista biten över torget fram till entrén. Det klickade till när hon slagit portkoden och hon kunde skjuta upp den tunga trädörren för att komma in i den svala trappuppgången. Hon valde bort hissen och hörde sina egna klackar eka mot de trappstegen av sten som var så slitna att de nästan var urholkade. Nu längtade hon upp till kollegerna och kompisarna på fjärde våningen. Hon ville få prata av sig och ta till sig av de andras stöttande kommentarer och kramar. Till sammans skulle de komma på en strategi för att hantera det som hänt på ett så konstruktivt sätt som möjligt så att man behöll, och kanske till och med stärkte, relationen till World Compass.

”Halloj!” ropade Tigerlilja in i det öppna kontorslandskapet. Både Erik och Janna tittade upp och vinkade vänligt till henne, men satt med hörlurar över öronen, djupt inbegripna i något koncentrerat arbete. Johanna och Gustaf tittade inte ens upp. Det var i och för sig inget ovanligt – här på Ginger hade man sextimmarsdag vilket innebar att personalen inte förväntades småprata med varandra på arbetstid om annat än jobbet. Här jobbade man alltid fokuserat och effektivt – och i gengäld fick man ett par timmar

kortare arbetsdag. Något som allra särskilt uppskattades av de som var småbarnsföräldrar. Men just idag när de andra visste att hon kom tillbaka från ett möte som var otroligt viktigt för byråns framtid? Borde man inte åtminstone fråga henne hur det hade gått?

”Tigerlilja, kan du komma in till mig så snart som möjligt”, ropade chefen Malin genom sin halvöppna dörr.

Tigerlilja gick direkt dit med väskan fortfarande över axeln. Hon behövde verkligen få prata av sig med någon om den konstiga händelsen på World Compass och hur de skulle hantera den på bästa sätt.

Malin nickade åt Tigerlilja att sätta sig på besöksstolen mitt emot skrivbordet. Hennes mörka och blanka hår föll tungt på bägge sidor om huvudet och Tigerlilja tänkte att hon faktiskt såg ut som en ledsen labrador med sina stora och sotsminkade ögon.

”Jag ska gå rakt på sak. De ringde från World Compass. Och de var inte missnöjda.”

Det klack till inom Tigerlilja. De var inte missnöjda. Härligt! Troligen hade Marcus och Dahlia pratat med varandra. Marcus såg ju positiv ut under presentationen så nu hade de kommit överens om att höra av sig till Ginger och tala om att det hela var ett misstag. Tigerlilja slöt ögonen av lättnad samtidigt som hon andades in. Hon kände pressen och stressen rinna av henne medan hon inom sig laddade upp för att fortsätta utveckla projektet.

”De var mycket missnöjda.”

Tigerlilja ryckte till så att hon tappade datorväskan på golvet. Medan hon sträckte sig efter den för att plocka upp de papper som rasat ut fortsatte Malin att prata. Det lät nästan som om hon läste innantill från ett papper.

”Jag får väl skylla mig själv som inte följt upp det arbete som vi gjort och att jag inte kvalitetssäkrat det hela innan vi gick ut till kund med förslaget. Så en stor del av ansvaret ligger på mig, det medger jag.”

”Men det är verkligen ett bra och genomarbetat förslag! Vi har ju alla varit med om utformningen och vi är alla helt överens om att det här är bland det bästa som vi har gjort. Det finns inget i det som är lämnat åt slumpen.”

”Det räckte i alla fall inte till en så krävande kunde som World Compass. Och dessutom har det idag framkommit en del andra försvårande omständigheter. Jag visste att Dahlia var din syster, och jag trodde, utan att ha undersökt saken närmare, att det skulle underlätta samarbetet. Det var bland annat därför som vi valde just dig till det här uppdraget trots din relativa oerfarenhet.”

”Javisst är hon min syster, men...”

”Hon berättade nyss lite mer om dig, naturligtvis i förtroende, och jag skulle inte drömma om att föra det här vidare, men bland annat vet jag nu att du har vissa problem och att du tidigare inte har talat riktigt sanning om dina meriter och att du till och med har misstänkts för stöld på några av dina tidigare arbetsplatser.”

”Det stämmer inte! Jag har aldrig...”

”Precis vad Dahlia sade att du brukar säga. Att du brukar spela på någon sorts oskuldsfullhet och dessutom använda din utländska bakgrund för att komma undan. Men det går inte hem här. Inte längre. Jag har sett genom fingrarna tidigare, men nu fungerar det inte längre. Inte nu när alla kort ligger på bordet och du har schabblat bort en av våra viktigaste kunder. Jag ber dig att säga upp dig på egen begäran. Nu. Direkt. Då kan du med rent samvete tala om

för eventuella blivande arbetsgivare att du slutade på egen begäran. Du kan ange oss i ditt CV och vi kommer att ge dig helt okej referenser.”

Tigerliljas mun öppnade och stängde sig. Det var så mycket som hon ville säga att orden lade sig på hög och hon inte visste vad hon skulle säga först. Malin verkade uppfatta det som en bekräftelse.

”Om du inte säger upp dig själv – ja, då måste vi ju säga upp dig, förstår du väl. Då blir det en del förhandlingar, men du är sist anställd och när vi nu missat kontraktet med World Compass är arbetsbrist en solklar orsak till uppsägning, så det blir inga större problem för oss. Men du kan samtidigt vara säker på att vi till eventuella blivande arbetsgivare som frågar efter referenser kommer att bekräfta om anledningen till din uppsägning, alltså att du själv förorsakade byrån så stor skada att vi var tvungna att säga upp folk. Det förbättrar ju liksom inte dina möjligheter att få ett nytt jobb.”

Malin höll ansiktet helt neutralt och sköt fram ett papper mot Tigerlilja.

”Här är din ansökan om uppsägning. Alla nödvändiga uppgifter är ifyllda och du behöver bara skriva under. Du kan gå hem direkt och vi kommer att vara så generösa att du under uppsägningstiden på tre månader får full lön utan krav på att du visar dig här. Eller snarare. Kravet är att du INTE visar dig här.”

Tigerlilja stirrade på papperet som låg framför henne. Hände det här verkligen på riktigt? Kunde det gå till på det här sättet?

Malin sträckte fram sin penna mot henne och Tigerlilja tog automatiskt emot den, slöt fingrarna om den medan

en överklighet sänkte sig över henne och hon fortfarande försökte förstå vad som hände.

”Som sagt, det bästa avtalet får du om du skriver på,” sade Malin och nickade mot papperet samtidigt som hon lade den ena handen i den andra framför sig. ”Se det som att du får tre månader med full lön där du har full frihet att göra precis vad du vill.”

Tigerlilja tittade på sin hand som höll i Malins penna. Den darrade så mycket att hon undrade om det alls skulle gå att skriva med den. Samtidigt kom hon till en insikt om att hon inte tänkte stanna kvar på det här jobbet en sekund längre än nödvändigt. Hon hade trott att de andra där ute var hennes vänner, men så var det tydligen inte alls med tanke på hur fegt de nu hukade framför sina datorskärmar. Tigerlilja tänkte absolut inte klamra sig kvar hos människor som så tydligt inte ville ha henne, så hon satte pennan mot papperet och konstaterade att den namnteckning hon skrev där blev skakig och spretig med ett onormalt stort T, inte alls lik hennes vanliga prydliga och balanserade skrift.

Så. Nu var det gjort. Även om namnteckningen såg konstig ut var den hennes och den var bindande. Hon kastade iväg pennan mot Malin. Den missade ansiktet med bara någon decimeter och Tigerlilja såg förvåningen i Malins uppspärrade ögon. Samtidigt fick hon ju bekräftat att Tigerlilja var en obalanserad person, precis som Dahlia hade sagt.

”Men gör som ni själva vill då!” Tigerlilja hörde sin egen besvikelse och förtvivlan i det tonfallet när rösten plötsligt slog över i något falsettliknande. ”Jag behövs tydligen inte alls i det här gänget. Ni kan ju allt redan!”

Medarbetarna i det yttre rummet följde tysta och med stora ögon Tigerliljas marsch ut ur Malins rum och vidare till ytterdörren som hon häftigt slog igen efter sig.

Ingen gjorde någon ansats att säga något, att resa sig eller följa efter. De satt kvar vid sina arbetsplatser och det var Tigerlilja som gick.